

УДК 347.122:[330.341.1:334.722]
DOI <https://doi.org/10.32782/pdu.2024.4.61>

Г. В. Самойленко

доктор юридичних наук,
професор кафедри цивільного права
Запорізького національного університету

ДО ПРОБЛЕМИ ВИЗНАЧЕННЯ ПРАВОВОЇ ПРИРОДИ СТАРТАПІВ

Стаття присвячена осмисленню та науково-теоретичному аналізу стартапів як явищ правової дійсності. Наразі існує проблематика визначення правової природи стартапу, що пов'язане з відсутністю нормативного визначення стартапу. Чи не єдине, коли стартап згадується в нормативно-правовому акті, є Постанова КМУ «Про надання фінансової державної підтримки» від № 28 від 24.01.2020 р., в якому стартап визначено як новостворений бізнес, під яким розуміється категорія суб'єктів підприємництва, строк реєстрації яких як суб'єктів господарювання не перевищує 12 місяців. Визначено відмінність у підходах до розуміння стартапу: за національним законодавством (одночасно бізнесу як сфери діяльності суб'єкта і як новоствореного суб'єкта підприємницької діяльності, що протирічить формальній логіці, адже неможливий знак рівності між суб'єктом і здійснюваною ним діяльністю); в міжнародній діловій практиці (як ризикованої інвестиції з метою комерціалізації існуючого об'єкта права промислової власності, нової технології, бізнес-ідеї, інженерного чи іншого рішення, включно ноу хау чи проведення досліджень, пошуку чи створення таких з такою метою) та наукових підходах та позиціях науковців (як реципієнта венчурного підприємництва (суб'єкта) чи інноваційного продукту, об'єкта права інтелектуальної власності (об'єкта), форми підприємницької діяльності та ін.). Такий стан не сприяє єдності підходів та визначеності об'єкта правового регулювання: поведінки суб'єкта через визначення його правового статусу чи правового режиму об'єкта (в розумінні ст. 177 ЦК України).

Обґрунтовано, що оскільки виникнення стартапів обумовлювалося феноменом швидкого старту бізнесу з метою швидкого отримання прибутку шляхом його масштабування (start up – швидкий старт), здебільшого, в сфері інновацій, а етапи їх «життєвого циклу» включають передстартапну стадію, запуск проекту та постстартапну стадію, стартап варто радше сприймати як певну бізнес-технологію. Створення суб'єкта підприємницької діяльності (здебільшого, товариства чи іншої організаційно-правової форми) є етапом та складовим інструментом в системі інструментів досягнення цілі, яка ґрунтується на феномені стартапу. Зважаючи на історичне походження стартапів з США, в яких допустиме існування корпорацій де-факто, організація, об'єднання суб'єктів певною ідеєю створення та/чи реалізації певної бізнес ідеї, технології, інновації, рішення, об'єкта права промислової власності і т.п. з метою їх подальшої комерціалізації, що супроводжується пошуком способів фінансування стартап проекту (спільна діяльність, навіть без створення суб'єкта підприємницької діяльності, що передбачає його державну реєстрацію, без укладання договору простого товариства чи договору про спільну діяльність), що є діяльністю з реалізації стартап проекту. Зроблено висновок про необхідність розмежування стартап проекту, суб'єкта, який його реалізовує. Обґрунтовано, що правову природу стартапу має визначати його економічна складова, - форма здійснення підприємницької діяльності певним суб'єктом, орієнтована на розробку, створення, впровадження та реалізацію інноваційної продукції, її комерціалізації та/чи пошук бізнес-моделі для подальшого її масштабування.

Ключові слова: стартап, стартап проект, стартап суб'єкт, суб'єкт, державна реєстрація, корпорація де-факто, правовий статус суб'єкта, правовий режим об'єкта, об'єкт права промислової власності, підприємницька діяльність, інноваційна діяльність, інноваційний продукт, результат творчої діяльності, комерціалізація продукту, юридична особа, договір простого товариства, спільна діяльність

Постановка проблеми. Закріплення в ст. 177 ЦК України об'єктів цивільних прав стало закономірною реакцією на природу людини, яка зумовлює її потреби та прагнення володіти усілякими благами. Проміжним елементом цього виступають активи, зокрема, гроші, які дозволяють зробити їх обмін на певні блага. Процес товарообмінних операцій став рушійною силою економіки. Він спонукає до пошуку тих товарів, робіт, послуг, пропозиція яких віднайде відповідний попит. Звичайно, попит може бути усвідомлений через власні потреби людини, а може бути сформований різними чинниками через усілякі форми просування товарів на ринку, зокрема, через рекламу та соціальні субкультури, тощо. В Україні, в період дії воєнного стану проблема пропозиції як на внутрішньому, так і на міжнародному ринках, яка б відповідала попиту, або щодо якої може бути сформований попит, стоїть надзвичайно гостро. Високий ступінь конкуренції та монополізація сфер бізнесу змушує малий та середній бізнес діяти сміливо, активно та неординарно, вибрюючи своє право на існування. Практика підприємницької діяльності довела ефективність стартапів, їх життєздатність попри ризиковість, здатність не лише до закріплення на ринку, але й до «швидкого старту», який дозволяє отримати швидкі та високі прибутки, в той час як великі корпорації в тих же умовах виявляються громіздкими та неповороткими, гублячи дорогоцінний час новизни та пріоритетності виходу на ринок з певним продуктом. Українські стартап компанії вже доволі добре зарекомендували себе як в Україні, так і за кордоном, проте, їхня стартап діяльність наразі є практично нормативно не врегульованою, що, з одного боку, надає їм свободи, а з іншого, позбавляє допомоги та протекціонізму. Відсутність позиції законодавця щодо визначення стартапу ускладнює процес правозастосування та не сприяє стабільності цивільних відносин. В науковій літературі все частіше відстоюється позиція розуміння стартапу як суб'єкта (новоствореної компанії, орієнтованої на швидке просування на ринку через застосування інноваційних підходів чи інноваційної продукції і т.п.).

Такий підхід починає закріплюватися і в національному законодавстві. Втім, він не позбавлений дискусійності. Вирішення практичних завдань неможливе без глибокого теоретичного аналізу явищ правової дійсності та вироблення узагальнених теоретичних підходів. Наразі таким є стартап.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Попри орієнтованість на вирішення теоретичних та практичних завдань в сфері приватного права, зокрема, щодо суб'єктів та об'єктів цивільних правовідносин, що було предметом досліджень багатьох науковців, зокрема, Н.С. Кузнецової, Р.А. Майданика, І.В. Спасибо-Фатєєвої, В.І. Борисової, А.Б. Гриняка, С.О. Сліпченка, Р.Б. Шишки, В.Л. Яроцького, Є.О. Мічуріна, В.А. Кройтора та ін., питання стартапу залишалося, здебільшого, поза увагою провідних науковців. Водночас, наявність різних підходів до визначення поняття та правової природи стартапу породило низку наукових досліджень та дискусій з цих питань. Серед науковців, які зосередили свою наукову увагу на дослідженні питання сутності стартапів варто назвати: Р. І. Баб'ячок, І. В. Борисова, Н. М. Внукову, О. В. Корнух, І. І. Кульчицького, Л. В. Маханько, Е. В. Чазова та інших. Водночас, більшість з них досліджували питання через призму вирішення економічних завдань. Дослідженню правового аспекту приділено увагу в роботах Ю.М. Жорнокуя, Н.І. Ситник, І.С. Сегеди, І. В. Лисенко, О. В. Кузьменко, О. В. Гаєвая та ін. Попри те, констатуємо відсутність єдиного виробленого підходу науковців до визначення стартапу, його ознак, характеристик та правової природи. Відтак, проведення дослідження з цього питання залишається актуальним і потребує свого вирішення.

Виклад основного матеріалу. Правове регулювання суспільних відносин в залежності від різних чинників по-різному впливає на них. В одному випадку нормативне закріплення механізму правового регулювання виступає підставою виникнення правовідносин, даючи їм «зелене світло», в іншому, - може вчиняти безпосередній вплив шляхом впливу на поведінку їх учасників, гальмуючи, сти-

мулюючи чи взагалі змінюючи їх. Попри виклики часу, в різні історичні періоди після проголошення незалежності України та обрання курсу на побудову ринкової економіки, перед державою поставали різні завдання в економічній сфері. Серед них, - стимулювання розвитку малого та середнього бізнесу, захист та протекціонізм, особливо в умовах глобалізації цих процесів, які супроводжуються глобалізацією ринків та укрупнення капіталу, монополізації різних сфер економіки. В період воєнного стану, викликаного збройною агресією РФ проти України постало чимало завдань, серед яких, значна кількість таких, що мають оборонне (військове) значення, що пов'язане з вирішенням науково-технічних, інженерних, ІТ та інших завдань. Малий та середній бізнес зміг запропонувати оборонному комплексу чимало цікавих проектів, які було використано в оборонній сфері. Відтак, і в мирний, і в воєнний, і в поствоєнний періоди подібні проекти здатні пожвавити економіку, особливо в умовах виходу на міжнародні ринки, аж до створення корпорацій, пропонуючи інноваційну продукцію. Тому така бізнес-модель, яка ґрунтується на створенні та впровадженні стартап проекту заслуговує на відповідну увагу з боку держави та законодавця. Говорити про її відсутність було б несправедливим, проте, механізм правового регулювання відносин, пов'язаних зі стартапами потребує свого удосконалення. Чи не найперше в чому було б варто визначитися та надати дефініціям нормативного закріплення, це поняття стартапу.

Як відомо, термін «стартап» вперше було використано Forbes у серпні 1976 року для новеньких компаній з нетривалою історією діяльності. Втім, лише в 1990х роках воно набуло свого поширеного використання для опису використання бізнес моделі пошуку швидкого заробітку, особливо молодими компаніями. В Україні така модель вже почала широко використовуватися, про що говорять цифри: в період з 2020 по 2022 рік вартість українських стартапів зросла в 3,3 рази і досягла 23,3 млрд. € [1].

В науковій літературі спроби визначити природу стартапу, надати його дефіні-

цію та характерні ознаки були ускладнені застосуванням різних підходів, залежних від сфер наукових інтересів дослідників: право, економіка, менеджмент. Так, Стів Бланк визначає стартап як тимчасову організацію, створену для пошуку бізнес-моделі, яка характеризується відтворюваністю та масштабованістю [2, с. 169]. Л.М. Ганас та О.І. Дорош визначають «startup» як тимчасову новостворену організацію, діяльність якої спрямована на отримання прибутків у близькій перспективі, успішну реалізацію новаторської (інноваційної) ідеї, яка згодом може перетворитися в повноцінну компанію, продається, або стає підрозділом іншої компанії [3, с. 22]. Є.В. Чазов застосовує категорію стартап проекту, з яким пов'язане використання новітньої технології, інновації, сервісу яка може не виправдати очікувань розробника через високий ризик бути неуспішним [4, с. 123]. Водночас, науковець називає стартапом недавно створену компанію (в т.ч. ще не зареєстровану офіційно), що будує свій бізнес на основі інновацій або інноваційних технологій, володіє обмеженою кількістю ресурсів (як людських так і фінансових) та планує вихід на ринок [4, с. 122]; процес реалізації абсолютно нової бізнес-ідеї за короткі терміни при мінімальній кількості фінансових ресурсів; інновацію та ще не перевірену технологію або сервіс як проект, який ризикує бути неуспішним [4, с. 123]. Зрозуміло, що науковець прагнув описати ознаки, властиві стартапу, допустивши змішування суб'єкта, об'єкта та характерних для них рис, що не дозволяє чітко визначити природу даного явища об'єктивної реальності. Подібна ситуація має місце і у випадку, коли автори досліджень, зазначаючи в назві наукової статті стартап як форми підприємницької діяльності в подальшому дають визначення стартапу як новоствореного суб'єкта, визначаючи чи не визначаючи ознаку інноваційності застосованих ідей, технологій, продуктів. Так, О.В. Корнух, наводить визначення стартапу інших науковців як новоствореної команди, визначає притаманні йому ознаки: ідея, команда, ресурси та маркетинг інновацій. Враховуючи назву роботи «Стартап як прогресивна форма іннова-

ційного підприємництва», навряд чи науковець зупиняє свій вибір на визначенні стартапу саме як суб'єкта [5, с. 30]. Враховуючи його висновки щодо періодів розвитку інноваційного проекту, вірогідно, він схиляється до розуміння стартапу як стартап проекту чи моделі започаткування та старту бізнес ідеї.

I.C. Сегеда, аналізуючи досвід Тунісу з питань правового регулювання стартапів, посилається на відповідний закон Тунісу № 20 2018 р. про стартапи, в ст. 2 якого визначено Стартап як підприємницьке товариство, яке створене відповідно до чинного законодавства та отримало статус стартапу згідно з умовами цього Закону [6, с. 271]. Тобто, йдеться про надання відповідного правового статусу підприємницькому товариству в силу відповідності певному критерію. Визначаємо, що таким критерієм варто визнавати реалізацію стартап проекту. Відтак, саме започаткування та впровадження такого проекту і надає ознак, які прагнуть визначити більшість науковців: наявність ідеї, інновації, команди, інвестора (інвестиції), маркетингу інновацій та ін. [5, с. 28]; бізнес-модель, яка трансформуватиме ідею в реально працюючий бізнес, повинна мати схильність до масштабування; інвестування в стартап пов'язане з ризиком; мета стартапу – продаж працюючої бізнес – моделі; праця команди в умовах невизначеності, ризику та ін. [7]; тимчасовість існування, орієнтованість на розробку інноваційного продукту, здатного задовольнити потреби ринку, високий потенціал розвитку, нестійке становище на ринку і невизначеність існування [8, с. 124].

Загалом, в своїх підходах ми прагнемо визначати економічну природу багатьох явищ, особливо в сфері підприємництва та надавати їм правову форму. Відтак, в прагненні визначити правову природу явища правової дійсності, зокрема, стартапу, ми повинні, в першу чергу, виходити з його економічної природи, яка є визначальною і для визначення його правової форми. Втім, звернення до праць науковців в економічній сфері, які досліджували природу стартапу інколи ускладнює завдання через помилки в використанні гносеологічних

інструментів. Так, Р.К. Федоров визначив, що економічні дефініції «підприємець», «підприємництво» та «стартап» мають спільні риси, але відрізняються за своєю економічною сутністю [7]. Вбачаємо, що йдеться не про спільність рис дефініцій, а про суб'єкта, його діяльність і модель такої діяльності, яких об'єднує сфера підприємництва. Відтак, говорити про їх відмінності за економічною сутністю навряд чи є доречним, оскільки такий підхід протирічить законам формальної логіки.

Відсутність належного механізму правового регулювання стартапів не слугує стабільності цивільних відносин. Неврегульованими залишаються питання розподілу ризиків засновників та інвесторів стартапів, захисту прав інтелектуальної власності, стимулювання венчурного інвестування та ін.

Визначаючи міждисциплінарний характер проблеми, пов'язаної з визначенням природи стартапу, варто застосовувати діалектичний метод наукового пізнання, який поєднує явища об'єктивної дійсності та їх прояв у взаємозв'язку та взаємозалежності. Визначаємо, що правова форма має враховувати потреби економіки, зокрема, щодо критеріїв інноваційності створюваного продукту.

Загалом, для правничої сфери у визначенні правової природи явищ правової дійсності властиве звернення до аналізу дефініцій та ознак, закріплених в нормативно-правових актах. Проаналізуємо деякі з них. В Наказі Міністерства економічного розвитку і торгівлі України «Про затвердження Положення щодо конкурсного відбору проектів для державного стимулювання створення і використання винаходів (корисних моделей) та промислових зразків від 12.12.2018 р. № 1879 дане визначення стартапу як проекту, пов'язаного зі створенням та/або використанням винаходів, корисних моделей, промислових зразків, ноу-хау та інших результатів інтелектуальної, творчої діяльності [9]. В Розпорядженні КМУ «Про схвалення Стратегії розвитку сфери інноваційної діяльності на період до 2030 року» від 10 липня 2019 р. № 526-р в контексті визначення проблем функціонування національної інноваційної екосистеми стартап ідентифіковано як спе-

ціалізоване мале інноваційне підприємство [10].

Постанова КМУ «Про надання фінансової державної підтримки» від № 28 від 24.01.2020 р. закріплює дефініцію новоствореного бізнесу (стартапу) як категорії суб'єктів підприємництва, строк реєстрації яких як суб'єктів господарювання не перевищує 12 місяців, а також суб'єктів підприємництва, строк реєстрації яких як суб'єктів господарювання перевищує 12 місяців, у разі, коли факт провадження ними підприємницької діяльності не підтверджується документально [11]. На наше переконання, стартап не варто прирівнювати до новоствореного суб'єкта підприємницької діяльності, строк державної реєстрації якого не перевищує 12 місяців. Оскільки означена Постанова КМУ орієнтована на вирішення питання фінансування державної підтримки певної категорії суб'єктів підприємницької діяльності, визначення стартапу, дане в ній, варто оцінювати через призму поставлених завдань такої державної допомоги. Така має надаватися новоствореному суб'єкту саме у зв'язку з реалізацією ним стартапу проекту, що ґрунтується на створенні та/чи впровадженні інноваційних продуктів, в основі яких, - нові технологічні та інші, в т.ч. бізнес-ідеї, моделі та/чи рішення (що є результатом творчої діяльності, відтак, є об'єктами права інтелектуальної, зокрема, промислової власності) та їх комерціалізацію. В Постанові КМУ «Про реалізацію експериментального проекту щодо створення на базі закладів вищої освіти, наукових установ мережі стартап-шкіл - інкубаторів - акселераторів від 23.04.2024 р. № 430 стартап визначено як суб'єкт малого, середнього підприємництва або авторський колектив, до складу якого можуть входити здобувачі освіти (наукового ступеня), наукові, науково-педагогічні працівники та інші фізичні особи, діяльність якого спрямована на розроблення, створення, впровадження та реалізацію інноваційної продукції і пошук бізнес-моделі для подальшого її масштабування та розвитку, на використання та комерціалізацію науково-технічного (прикладного) результату [12]. З наведеного вбачається явний

прогрес – відхід від розуміння стартапу як проекту чи новоствореного суб'єкта підприємництва до колективу (незалежно від реєстрації), орієнтованого на розробку інноваційного продукту та його комерціалізацію чи пошук бізнес-моделі з тією ж метою. Н.І. Ситник зроблено висновок, що особливістю, унікальністю стартапів є мета їх створення, - реалізація нових ідей у вигляді інноваційного продукту, в той час як малі підприємства можуть стати успішними, копіюючи вже відомі бізнес-моделі, не вдаючись до створення інноваційної продукції [13, с. 65]. Та попри явну еволюцію в усвідомленні економічної складової стартапу законодавцем, відповідні зміни та доповнення до зазначених актів внесено не було.

Висновки. Наразі як в науці, так і в законодавстві відсутні єдині підходи до визначення правової природи, ознак, а відтак, дефініції стартапу. В залежності від мети використання, законодавець визначає стартап як проект, мале інноваційне підприємство, новостворений суб'єкт підприємницької діяльності, суб'єкт, діяльність якого спрямована на розроблення, створення, впровадження та реалізацію інноваційної продукції і пошук бізнес-моделі для подальшого її масштабування та розвитку, на використання та комерціалізацію науково-технічного (прикладного) результату. Аналіз економічної природи стартапу дає підстави для висновку про доцільність визнання стартапу проектом, формою здійснення підприємницької діяльності певним суб'єктом, орієнтованим на розробку, створення, впровадження та реалізацію інноваційної продукції, її комерціалізації та/чи пошук бізнес-моделі для подальшого її масштабування. Для усунення полісемічного розуміння стартапу запропоновано вирізняти стартап проект та стартап суб'єкта, який впроваджує у підприємницькій діяльності такий проект.

Список використаної літератури:

1. Стартап. URL: https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%A1%D1%82%D0%B0%D1%-80%D1%82%D0%B0%D0%BF#cite_note-2
2. Правове забезпечення Національної інноваційної системи у сучасних умовах:

- монографія / [С. В. Глібка, О. В. Розгон, Ю. В. Георгієвський та ін.]; за ред. С. В. Глібка, О. В. Розгон. Харків: НДІ прав. забезп. інновац. розвитку НАПрН України, 2020. 360 с.
3. Ганас Л.М., Дорош О.І. Сутність поняття «startup» як економічної категорії, типологія. *Економіка. Фінанси. Право*. 2019. № 3/1. С. 20-24.
 4. Чазов Є.В. Стартап як нова форма ведення бізнесу. *Наукові праці НУХТ*. 2013. № 52. С. 122-128.
 5. Корнух О.В., Маханько Л.В. Стартап як прогресивна форма інноваційного підприємництва. *Інвестиції: практика та досвід*. 2014. № 23. С. 26-30.
 6. Сегеда І. Аналіз досвіду Тунісу у сфері правового регулювання стартапів. *Часопис Київського університету права*. 2019. № 3. С. 270-275.
 7. Федоров Р.К. Стан та основні напрями розвитку стартапів в Україні. *Електронне наукове фахове видання «Ефективна економіка»*. 2021. № 4. URL: http://www.economy.nayka.com.ua/pdf/4_2021/202.pdf
 8. Хромова Д.Д., Антоненко К.В. Сучасні світові тенденції розвитку стартапів на світовій арені. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Міжнародні економічні відносини та світове господарство*. 2018. Випуск 19, частина 3. С. 123-127.
 9. Про затвердження Положення щодо конкурсного відбору проектів для державного стимулювання створення і використання винаходів (корисних моделей) та промислових зразків : Наказ Міністерства економічного розвитку і торгівлі України від 12.12.2018 р. № 1879. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1421-18#Text>
 10. Про схвалення Стратегії розвитку сфери інноваційної діяльності на період до 2030 року : Розпорядження Кабінету Міністрів України від 10 липня 2019 р. № 526-р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/526-2019-%D1%80#n12>
 11. Про надання фінансової державної підтримки : Постанова КМУ № 28 від 24.01.2020 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/28-2020-%D0%BF#Text>
 12. Про реалізацію експериментального проекту щодо створення на базі закладів вищої освіти, наукових установ мережі стартап-шкіл - інкубаторів – акселераторів : Постанова Кабінету Міністрів України від 23 квітня 2024 р. № 430. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/430-2024-%D0%BF#Text>
 13. Ситник Н.І. Концептуальні основи стартапів: їх сутність і класифікація. *Бізнес Інформ*. 2016. № 8. С. 64-68.

Samoylenko G. V. On the problem of determining the legal nature of startups

The article is devoted to the understanding and scientific and theoretical analysis of startups as phenomena of legal reality. Currently, there is a problem of determining the legal nature of a startup, which is associated with the lack of a regulatory definition of a startup. Almost the only time when a startup is mentioned in a regulatory act is the Resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine «On the Provision of Financial State Support» No.28 dated January 24, 2020, in which a startup is defined as a newly created business, which is understood as a category of business entities whose registration period as business entities does not exceed 12 months. The difference in approaches to understanding a startup is determined: according to national legislation (at the same time business as a sphere of activity of the entity and as a newly created entity of entrepreneurial activity, which contradicts the formal logic, because an equality sign between the entity and the activity carried out by it is impossible); in international business practice (as a risky investment for the purpose of commercializing an existing object of industrial property rights, a new technology, a business idea, an engineering or other solution, including know-how or conducting research, searching for or creating such for this purpose) and in scientific approaches and positions of scientists (as a recipient of venture entrepreneurship (entity) or an innovative product, an object of intellectual property rights (object), a form of entrepreneurial activity, etc.). This state of affairs does not contribute to the unity of approaches and the certainty of the object of legal regulation: the behavior of the subject through the determination of its legal status or the legal regime of the object (within the meaning of Article 177 of the Civil Code of Ukraine).

It is justified that since the emergence of startups was caused by the phenomenon of a quick start of a business in order to quickly make a profit by scaling it (start up - quick start), mostly in the field of innovation, and the stages of their «life cycle» include the pre-startup stage, project launch and post-startup stage, a startup should rather be perceived as a certain business technology. The creation of a business entity (mostly a partnership

or other organizational and legal form) is a stage and a component tool in the system of tools for achieving a goal based on the startup phenomenon. Given the historical origin of startups from the USA, in which the existence of de facto corporations is permissible, the organization, association of entities with a certain idea of creating and/or implementing a certain business idea, technology, innovation, solution, object of industrial property rights, etc. for the purpose of their further commercialization, which is accompanied by the search for ways to finance a startup project (joint activity, even without the creation of a business entity, which involves its state registration, without concluding a simple partnership agreement or a joint activity agreement), which is an activity to implement a startup project. The conclusion is made about the need to distinguish between a startup project and the entity that implements it. It is substantiated that the legal nature of a startup should be determined by its economic component - the form of entrepreneurial activity by a certain entity, focused on the development, creation, implementation and sale of innovative products, its commercialization and/or the search for a business model for its further scaling.

Key words: startup, startup project, startup entity, entity, state registration, de facto corporation, legal status of the entity, legal regime of the object, object of industrial property rights, entrepreneurial activity, innovative activity, innovative product, result of creative activity, commercialization of the product, legal entity, simple partnership agreement, joint activity.